

Udskriftsdato: 24. december 2025

KEN nr 9310 af 01/12/2001 (Historisk)

**Ankestyrelsens principafgørelse C-59-01 om hjælpemiddel - forbrugsgode
- sædvanligt indbo - mobiltelefon - teleslynge - hørehandicap -
kommunikationsbehov udenfor hjemmet**

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 350165-01

Ankestyrelsens principafgørelse C-59-01 om hjælpemiddel - forbrugsgode - sædvanligt indbo - mobiltelefon - teleslynge - hørehandicap - kommunikationsbehov udenfor hjemmet

Resume:

En mor var ikke berettiget til hjælp til anskaffelse af en almindelig mobiltelefon til sin 10-årige hørehæmmede datter, da Ankestyrelsen fandt, at en mobiltelefon var et forbrugsgode, der normalt indgik i sædvanligt indbo, og som normalt forefandtes i ethvert hjem, der måtte ønske det.

Moderen var derimod berettiget til hjælp til en teleslynge, som datteren på grund af sit hørehandicap skulle anvende ved brug af mobiltelefonen. Ankestyrelsen fandt således, at den ansøgte teleslynge var et hjælpemiddel, der i væsentlig grad kunne afhjælpe de varige følger af datterens hørehandicap samt i væsentlig grad lette hendes daglige tilværelse.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 844 af 24. september 2001 - § 97, stk. 1, nr. 1, § 97, stk. 1, nr. 2 og § 98, stk. 1

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 113, stk. 1 og § 112, stk. 1, nr. 1 og nr. 2

Sagsfremstilling:

Ansøgeren søgte kommunen om hjælp til anskaffelse af en mobiltelefon Nokia 3310 samt en teleslynge Nokia LPS 3 til sin 10-årige hørehandicappede datter. Begrundelsen for ansøgningen var, at ansøgerens datter på grund af høreapparater ikke kunne bruge en hvilken som helst telefon og slet ikke nogen mobiltelefon. Datteren havde jævnligt brug for at kontakte ansøgeren pr. telefon, og det var et problem, når hun ikke var hjemme, hvor der var en specialforstærket almindelig telefon.

Af et beskrivelsesnotat fra hørreklinikken fremgik det bl.a., at ansøgerens datter led af perseptivt høretab uden specifikation. Hun gik i 3. klasse og var glad for skolen. I forbindelse med ansøgerens datters behov for en mobiltelefon anbefalede man fra hørreklinikken at kontakte en virksomhed, der havde specialiseret sig i løsninger for hørehæmmede.

Kommunen meddelte afslag på den ansøgte mobiltelefon og teleslynge. Begrundelsen var, at kommunen vurderede, at ansøgerens datters handicap var afhjulpet i væsentlig grad af de hjælpemidler, som allerede var stillet til rådighed, bl.a. den forstærkertelefon Beocom 2000, som var bevilget. Dette var selvfølgelig ikke ensbetydende med, at ansøgerens datter ikke ville have gavn af en mobiltelefon med teleslynge. Kommunen så dog ikke mulighed for at yde støtte hertil indenfor lovgivningens rammer.

Ansøgeren påklagede kommunens afgørelse og anførte bl.a. i klagen, at når datteren ikke var i hjemmet, hvor der var stillet en forstærkertelefon til rådighed, måtte hun tale i telefon med ansøgeren gennem sin veninde, dennes forældre eller andre, fordi hun ikke kunne høre noget i en almindelig telefon. Datteren kunne således ikke bare bruge en mønttelefon eller låne en telefon, hvis hun havde brug for at komme i kontakt med ansøgeren.

Nævnet tiltrådte ved sin afgørelse kommunens afslag med den begrundelse, at nævnet efter en konkret vurdering af de i sagen foreliggende oplysninger ikke fandt, at det ansøgte sammenholdt med ansøgerens datters funktionsevnedssættelse og bestemmelserne i § 97, stk. 1, i lov om social service kunne anses for i væsentlig grad at afhjælpe den nedsatte funktionsevne og derved i væsentlig grad lette den daglige tilværelse. Nævnet fandt derfor ikke grundlag for at tilsidesætte det af kommunen udøvede skøn. Nævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgerens datter havde fået stillet forstærkertelefon til rådighed i hjemmet, og hørenedsættelsen ansås derfor afhjulpet i væsentlig grad.

Ansøgeren rettede telefonisk henvendelse til nævnet og meddelte, at hun ønskede at klage til Ankestyrelsen. Hun fremsendte herefter en skriftlig klage, hvoraf det bl.a. fremgik, at hun mente, at mobiltelefonen i væsentlig grad ville afhjælpe de varige følger af datterens nedsatte funktionsevne som følge af hendes hørehandicap, og det ville kunne lette den daglige tilværelse for hende. Den forstærkertelefon, som familien havde fået stillet til rådighed i hjemmet, afhjalp i tilstrækkelig grad datterens hørehandicap, når det gjaldt telefonsamtaler til og fra hjemmet, men da datteren var 10 år og var begyndt at færdes alene andre steder, syntes ansøgeren, at det var en uholdbar og utryk situation for hende, at hun ikke vidste, om hun kunne komme i kontakt med ansøgeren telefonisk, som hendes jævnaldrende kunne med deres forældre.

Videre var det anført, at familien boede ca. 3 kilometer udenfor byen, og ansøgerens datter skulle med bussen hver dag for at komme i skole og til fritidsaktiviteter. Ansøgeren fandt, at det var væsentligt, at datteren kunne færdes trygt og klare sig selv på lige fod med sine jævnaldrende. Dette ville også kunne have betydning for hendes videre udvikling, da ansøgeren så en tendens til, at datteren trak sig fra aktiviteter, hvis hun ikke kunne overskue dem. En mobiltelefon med teleslynge kunne derfor afhjælpe noget af datterens problem og lette den daglige tilværelse.

Nævnet genvurderede herefter afgørelsen, men fandt ikke anledning til at ændre den trufne afgørelse, idet der ikke var fremkommet væsentlige nye oplysninger.

Under behandlingen af sagen i Ankestyrelsen kontaktede Ankestyrelsen telefonisk den af høreklubben anbefalede forhandler, der havde specialiseret sig i løsninger til hørehæmmede. Ankestyrelsen fik her oplyst, at mobiltelefonen Nokia 3310 var en helt almindelig mobiltelefon, som blev forhandlet bredt, og som kunne benyttes af alle, både hørehæmmede og ikke-hørehæmmede. Hvis en hørehæmmet skulle benytte telefonen, skulle der dog være tilkoblet en teleslynge, f.eks. LPS 3. Denne teleslynge var en ledning, som skulle stikkes op i telefonen, og ledningen var forsynet med en slynge, som den hørehæmmede skulle have om halsen. Den hørehæmmede kunne ikke holde telefonen helt op til øret, da høreapparatet så ville brumme, så den hørehæmmede ikke kunne høre noget i telefonen. Teleslyngen skulle forstærke svingningerne, så den hørehæmmede kunne høre, hvad der blev sagt i telefonen.

Endvidere fik Ankestyrelsen oplyst, at teleslyngen LPS 3 kunne fås i alle butikker, der forhandlede mobiltelefoner. Teleslyngen var tilbehør til mobiltelefonen, men den fulgte naturligvis ikke automatisk med, hvis man købte en mobiltelefon.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt en mobiltelefon Nokia 3310 med teleslynge LPS 3 var et forbrugsgode, et hjælpemiddel eller eventuelt et forbrugsgode og et hjælpemiddel, jf. §§ 97 og 98 i lov om social service og definitionen i § 1, stk. 2, i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 123 af 19. februar 1998 om ydelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter servicelovens §§ 97 og 98.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøgeren ikke var berettiget til hjælp til anskaffelse af den ansøgte mobiltelefon, jf. § 98, stk. 1, 2. pkt., i lov om social service sammenholdt med § 19, stk. 5, i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 123 af 19. februar 1998 om ydelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter servicelovens §§ 97 og 98.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at ansøgeren var berettiget til hjælp til den ansøgte teleslynge, jf. § 97, stk. 1, nr. 1 og 2, i lov om social service sammenholdt med § 1, stk. 1, i ovennævnte bekendtgørelse.

Ankestyrelsen lagde ved sin vurdering § 1, stk. 2, i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 123 af 19. februar 1998 til grund. Det fremgår heraf, at hjælpemidler omfatter produkter, der er fremstillet med henblik på at afhjælpe en fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse. Forbrugsgoder omfatter produkter, som er fremstillet og forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug hos befolkningen i almindelighed.

Begrundelsen for afgørelsen vedrørende mobiltelefon var, at der efter Ankestyrelsens vurdering var tale om et forbrugsgode, der normalt indgår i sædvanligt indbo, og som normalt forefindes i ethvert hjem, der måtte ønske det.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at den ansøgte mobiltelefon (Nokia 3310) efter sagens oplysninger var en almindelig mobiltelefon, der ikke var fremstillet specielt med hørehæmmede eller andre persongrupper med nedsat funktionsevne som målgruppe. Endvidere forhandles den ansøgte mobiltelefon bredt over hele landet.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at mobiltelefoner idag set i lyset af samfundsudviklingen må betragtes som sædvanligt indbo på linje med f.eks. TV-apparater, videomaskiner og båndoptagere, som enhver der måtte ønske det, kan anskaffe sig.

Begrundelsen for afgørelsen vedrørende den ansøgte teleslynge var, at teleslyngen efter Ankestyrelsens vurdering var et hjælpemiddel, der i væsentlig grad kunne afhjælpe de varige følger af ansøgerens datters hørehandicap samt i væsentlig grad lette hendes daglige tilværelse.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at der efter det oplyste var tale om et produkt, der selv om det kunne fås i mange butikker i hele landet, og selv om der var tale om tilbehør til en mobiltelefon af mærket Nokia 3310, var specielt fremstillet med henblik på, at hørehæmmede med høreapparat kan benytte mobiltelefoner, og teleslyngen fulgte ikke automatisk med ved køb af en mobiltelefon. Hvis en hørehæmmede med høreapparat ikke benytter teleslynge sammen med en mobiltelefon, vil der være så meget brummen i høreapparatet, at den hørehæmmede ikke kan høre, hvad der bliver sagt i mobiltelefonen.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at ansøgerens datter, når hun var udenfor hjemmet, ikke havde mulighed for at kommunikere telefonisk med andre uden den ansøgte teleslynge. Endvidere havde ansøgerens datter et ikke uvæsentligt kommunikationsbehov udenfor hjemmet i og med, at hun gik i skole og til fritidsaktiviteter i byen 3 kilometer fra hjemmet, og hun kunne ligesom andre børn have behov for at kontakte ansøgeren med henblik på afhentning eller lignende.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.